

Carrie Mae Weems

«D'una manera o altra, la meva feina està dinamitant contínuament els límits de la tradició. Estic decidida a trobar nous models per viure. Tu no?», preguntava Carrie Mae Weems al seu col·lega, el fotògraf Dawoud Bey, en una entrevista de 2009 per a la revista *Bomb*.

Carrie Mae Weems (Portland, Oregon, 1953) és una artista afroamericana que, al llarg de la seva carrera, ha desenvolupat un corpus de treball multidisciplinari que inclou fotografia, performance, vídeo i instal·lació. Recorrent sovint a les estratègies d'anàlisi de les ciències socials, Weems explora les relacions de violència i de poder que s'han generat en el curs de la història entorn de la raça, el gènere, la identitat, la classe i els seus sistemes de representació.

Les seves sèries fotogràfiques *Family Pictures & Stories* (1981-1982) i *The Kitchen Table Series* (1990) posen el focus en la vida domèstica i quotidiana per reflexionar sobre els models de família, de treball, de dona i sobre la intimitat de les relacions interpersonals. En altres obres, com *Colored People* (1989-1990) i *From Here I Saw What Happened and I Cried* (1995-1996), l'artista analitza els relats visuals d'opressió i racisme amb què s'ha representat històricament la comunitat afroamericana.

La praxi de Weems busca transcendir el seu context immediat per establir diàlegs amb comunitats i generacions diverses, de manera que es creï una xarxa d'influències, afectes i responsabilitats compartides.

Lincoln, Lonnie, and Me (2012), la videoinstal·lació que es presenta a la Capella MACBA, ocupa l'espai com un gran escenari teatral amb l'estètica de la fantasmagoria decimonònica. Unes gruixudes cortines vermelles entreobertes ens conviden a presenciar un espectacle d'ombres en el qual l'aparició de figures fantasmagòriques a escala humana s'alterna amb la projecció d'imatges documentals.

Un ballarí de claqué, un boxejador que coreografia la seva lluita contra l'aire o la mateixa artista caracteritzada de conilleta de Playboy són alguns dels personatges que apareixen en pantalla, en al·lusió directa a l'espectacularització amb què s'ha iconitzat la comunitat afroamericana al llarg de la història.

El títol de la peça, *Lincoln, Lonnie, and Me*, fa referència al diàleg que l'artista proposa entre el president dels Estats Units Abraham Lincoln; l'activista, artista i col·laborador de Weems, Lonnie Graham; i ella mateixa. D'aquesta manera reflexiona sobre com es construeixen les narratives històriques i com les tragèdies del passat es reactiven i es renegocien contínuament.

En un moment donat, Weems recita amb veu hipnòtica el mític discurs de Gettysburg del president Lincoln, mentre a l'escenari se succeeixen, entre d'altres, imatges de la seva sèrie *Constructing History*, en la qual es reescenifica l'assassinat de John F. Kennedy. En un altre moment, imatges d'arxiu de protestes civils dels anys seixanta s'acompanyen amb la veu de Lonnie Graham analitzant les dificultats que comporta dur a terme transformacions socials de debò.

El blues ambiental de Blind Willie Johnson i la versió que el grup Urge Overkill va fer del tema de Neil Diamond, *Girl, You'll Be a Woman Soon*, per a la banda sonora de *Pulp Fiction*, atrapen els visitants en un bucle de sons i imatges que els perseguiran més enllà del temps i l'espai d'aquesta experiència artística.

Lincoln, Lonnie, and Me es presenta al MACBA en el marc del projecte *Carrie Mae Weems. Un gran gir dins del possible*, comissariat per Elvira Dyangani Ose (directora del MACBA) i organitzat per la Fundació MAPFRE en col·laboració amb la Fundació Foto Colectania i el Württembergischer Kunstverein de Stuttgart.